

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi R. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty

Sądu Rejonowego z dnia 24 marca 1994 r.,

w sprawie z powództwa Powiatowego Urzędu Pracy w J.

przeciwko R. K., W. S., E. M., D. R.-M., L. K., W. K.

i B. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2011 r.,

1) odrzuca skargę;

2) nie obciąża R. K. kosztami postępowania.

Uzasadnienie

Nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w J. w dniu 24 marca 1994 r. pozwany R. K. zakwestionował skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna z wielu przyczyn. W szczególności nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c., a także w art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Przepis art. 424⁶ § 1 k.p.c. stanowi, że skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Od kwestionowanego skargą nakazu zapłaty z dnia 24 marca 1994 r. nie zostały skutecznie wniesione zarzuty, w związku z tym zgodnie z art. 494 § 2 k.p.c. ma on skutki prawomocnego wyroku. Skarżący wniósł skargę dnia 30 kwietnia 2010 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., w sytuacji gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wypadek wyjątkowy, o którym mowa w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., można uznać – przykładowo – nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżący nie wykazał, że jakikolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jego sprawie. Stwierdził natomiast, że nakaz „uprawomocnił się z powodu braku środków finansowych do zaskarżenia”.

W przedmiotowej sprawie była możliwość zaskarżenia nakazu zapłaty w postaci wniesienia zarzutów, istniała zatem możliwość jego uchylenia lub

zmiany. Skarżący nie skorzystał z tej możliwości. W istocie wniesioną skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zastępuje środki odwoławcze przysługujące od nakazu zapłaty na zasadach ogólnych.

Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107).

Z powyższych względów skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 i § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono zgodnie z art. 102 k.p.c. z uwagi na trudną sytuację finansową skarżącego, czego dowodzi zwolnienie go od kosztów sądowych w całości.